

zajisté důvodně říci, že bylo tvrzeno, že obžalovaná spáchala čin, uvedený v první hlavní otázce, při střídavém pomnutí myslí v čase, pokud pomnutí trvalo, že tedy byl tvrzen stav, který by ve smyslu § 2 lit. b) tr. zák. trestnost činu toho vylučoval. Byl tudíž usnesením porotního soudu, k němuž, jak patrně z protokolu o hlavním přelíčení, došlo přes odpor veřejného obžalobce a po jehož prohlášení si veřejný obžalobce ihned také vyhradil zmatečnou stížnost, porušen předpis § 319 tr. ř. způsobem, který byl zřejmě s to vykonati na rozhodnutí vliv obžalobě nepříznivý, (poslední odstavec § 344 tr. ř.), ježto porotní soud, připustiv dodatkovou otázku na střídavé pomnutí smyslů, položil otázku na skutkový děj, který nikterak nemohl opodstatniti důvod, trestnost vylučující, a, pakliže tak učinil, vycházející z právně mylného nazírání na jmenovaný pojem, jakkoliv právního a věcného podkladu pro otázku tu nebylo, uvedl právě porotce v omyl při jejich uvažování a přesvědčení, zda snad přece nejsou zde ony okolnosti trestnost vylučující, když soud takovou otázku připouští. Položení otázky dodatkové na střídavé pomnutí smyslů bylo tudíž pochybeným.

Čís. 947.

Rozdíl mezi podílnictvím na krádeži nebo zpronevěře dle § 185 tr. zák. a přestupkem koupě podezřelé věci dle § 477 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. října 1922, Kr I 676/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na zpronevěření dle §§ 185, 186 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Opodstatněn jest důvod zmatečnosti dle čís. 9 pokud se týče 10 § 281 tr. ř. Rozdíl mezi podílnictvím na krádeži nebo zpronevěře dle § 185 tr. zák. a přestupkem dle § 477 tr. zák., spočívá v tom, že při zločinu podílnictví musí soud zjistiti a za prokázáno vzíti, že pachatel věděl, že věc, kterou na sebe převádí, jest buď ukradená, nebo zpronevěřená, kdežto při přestupku dle § 477 tr. zák. stačí zjištění, že pachatel věc, kterou na sebe převedl, považovati mohl dle jejího původu za nejistou a že budila podezření, že jest odcizenou. Napadený rozsudek, uznávaje obžalovaného vinným zločinem podílnictví na zpronevěře, zjišťuje sice v důvodech, že byl si toho vědom, že K. nemohl vinných známek nabýti způsobem řádným a poctivým a že, má-li známky vinné v takovém počtu soukromník, nemohou býti původu poctivého. Avšak rozsudek nezjišťuje a za prokázáno nebere, že obžalovaný věděl, že jím koupené vinné známky pocházejí ze zpronevěry. Nedostatek tohoto zjištění je tím nápadnější, že ohledně obžalovaného S-a rozsudek o několik řádek výše výslovně zjišťuje, že týž na sebe převedl věci, o nichž věděl, že byly Prokopem Š-em v tiskárně si přisvojeny. Zmatečná stížnost, uplatňující zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest tudíž v právu, a bylo proto pro tento zmatek napadený rozsudek

zrušiti a, ježto nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti ve věci samé ani s hlediska § 477 tr. zák. pro nedostatek zjištění, že obžalovaný musil míti podezření, že známky, jím koupené, pocházejí z krádeže, zpronevěry nebo z trestného činu, — neboť podezření, že byly nabyty způsobem přičicím se předpisům důchodkovým by k založení skutkové podstaty přestupku § 477 tr. zák. nestačilo, — věc v rozsahu zrušení odkázati soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 948.

Ustanovení § 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. lze použiti pouze tehdy, bylo-li by použiti dle §§ 179, 184 a 203 tr. zák. sazby těžkého žaláře od pěti do deseti let hledíc k částce vyšší dvou tisíc korun, nikoli však tehdy, podává-li se sazba pěti až deseti let z jiných neb i jiných okolností v § 179 tr. zák. jmenovitě uvedených.

(Rozh. ze dne 5. října 1922, Kr II 574/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 2. června 1922, jímž obžalovaní Hynek H. a Jaroslav H. uznáni byli vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných ve výroku o trestu jako zmatečný a vyměřil obžalovaným znova trest dle § 179 tr. zák. a to Hynek H-ovi trest těžkého žaláře na 5 let, zostřeného postem čtvrtletně a Jaroslavu H-ovi za použití § 338 tr. ř. trest těžkého žaláře na dva a půl roku, zostřeného postem čtvrtletně.

Důvody:

Porotní dvůr soudní dal po skončeném řízení průvodním porotcům hlavní otázky znějící na zločin loupeže dle §§ 190, 192, 194 tr. zák. (otázky I., II.), eventuelní otázky znějící na zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 I b), 174 II a), 179 tr. zák. (otázky III., IV.) a dodatkové otázky znějící na ztrátu práva volebního (otázky V., VI.). Porotcové odpověděli k otázkám I., II. záporně (12 hlasy ne), k otázkám III.—VI. kladně (k otázce III. 11 hlasy ano, 1 hlasem ne, k otázce IV. 10 hlasy ano, 2 ne, k otázkám V., VI. 12 hlasy ano), žádali však, aby jim byly dány další dodatkové otázky toho znění, jsou-li, přihlížeje k povaze činu v III. (IV.) otázce obsaženého a k znehodnocení peněz v tomto případě takové okolnosti, které odůvodňují sazbu od jednoho do pěti let. Obhájce obžalovaného připojil se k žádosti porotců, veřejný obžalobce ji neodporoval, porotní soudní dvůr dal porotcům další vyžádané jimi otázky (dodatkové otázky VII., VIII.), k nimž pak porotcové jednohlasně přisvědčili. Zmatky čís. 6 a čís. 9 § 344 tr. ř., jichž se zmateční stížnost číselně dovolává, touto odpovědí porotců ovšem přivoděny nebyly. Neboť výtce z důvodu čís. 6 nedostává se předpokladu posledního odstavce § 344 tr. ř., jelikož veřejný obžalobce dle protokolu o hlavním přelíčení ani dání otázek se neopřel ani po prohlášení rozhodnutí soudního dvoru, že otázky se dávají, zmateční stížnosti si nevyhradil. Není tu ani vytýkaného rozporu dle čís. 9. Není výrokem po-